

קפה

מיד כשקיבלתי את הטלפון התקשרתי אליה. לא לפלאפון, אלא הביתה. שיחה ראשונה, אני חושב, אמורה להיעשות בניחותא, בבית, ועל ספל קפה, לא בשעות העבודה, ולא בפלאפון, באמצע ישיבת-עבודה כלשהי, נהיגה במכונית, או מסע קניות בחנות. שיחה ראשונה, אני אומר לעצמי, היא כמו מגע ראשון. או בערך כך.

הטלפון זמזם פעמיים מעברו השני של הקו, והיא הרימה את השפופרת. "היא", אותה זו שטלפנתי אליה, שאת מספרה קיבלתי מחברה-לשעבר שלי. "היא", שדבר לא ידעתי עליה מלבד העובדה שהיא חברה של חברה-לשעבר שלי, שבאופן מפתיע, או אולי לא, מעולם לא פגשתי אותה כשיצאנו ביחד, החברה-לשעבר שלי ואני.

"הלו?" היא נשמעת מהססת, אולי מנומנמת. "אסתי?" אני לוחש, חושש שמא אני מפריע לה, מעיר אותה מתרדמה, מוציא אותה מאיזה ספר טוב – איזה רומן טוב? אך אולי אל רומן אחר? – זהיר, זהיר מאוד. רק זה חסר לי שאעשה בשות לחברה-לשעבר שלי!

"כן, זו היא", היא מדברת על עצמה בגוף שלישי, "מי זה?" כמעט רציתי לומר "זה הוא", אך התאפקתי.

"אסתי", אני חוזר על שמה, יודע ששם זה הדבר החשוב ביותר לבן-אדם, יודע שאמירת שמו של אדם מקרבת בין שניים instantaneously

שזו מילה ארוכה מדי בשביל לבטא משהו הקורה מהר כל כך בין שניים, "זה שמוליק, שרה נתנה לי את המספר שלך, היא אמרה לי ש..."

"אווה כן", היא קוטעת אותי באמצע. איני אוהב כשקוטעים אותי באמצע, אולי זה מזכיר לי את ברית המילה שלי או משהו אחר בדומה לזה, אך איני מבקר אותה על כך כי אני זוקף זאת לזכות העובדה שהיא ודאי מתרגשת. "שרה אמרה לי שתתקשר... זאת אומרת", היא ממהרת לתקן, "שנתנה לך את מספר הטלפון שלי."

"כן, זה נכון", אני אומר, מין משפט בנאלי שכזה. מה נכון כאן? ששרה נתנה לי את מספר הטלפון של אסתי – אסתי, הדגישה, ולא אסתר! – או שאמרה גם לי שסיפרה לאסתי

שנתנה לי את מספר הטלפון שלה ושאיני אתקשר – נשמע ממש כמו מבצע צבאי או משהו בדומה לו! "האם זה זמן מתאים לדבר?" אני נזכר לשאול, רוצה לעשות רושם של אדם מתחשב, או אולי אני באמת כזה?

"מתאים, כן, מתאים. רק אם תמתין שנייה... אני בדיוק באמצע הכנת קפה... ומיד אשוב?" היא מסיימת במעין שאלה, ואני שומע שקט על הקו, ולפתע קול של מים נשפכים, ואיני יודע אם היא שוטפת כוס או עושה

פיפי, אולי מרוב התרגשות, וחושב לעצמי – גם אני בעצם צמא, אולם איני יכול להניח את השפופרת עכשיו – הטלפון הזה לא אלחוטי – וללכת להכין לעצמי קפה כך שנשתה ביחד, ביחד, אני מדגיש לעצמי, כי בינתיים היא תשוב ולא תמצא אותי על הקו.

אז אני רק מטה אוזן ומנסה להאזין לעוד קולות שאשמע מצדו השני של הקו. ואולי בכלל היא נפרדת ממשהו ברגע זה? עולה לפתע מחשבה בראשי, ואני ממחר להדחיק אותה ממני והלאה, ואולי...

"זהו, חזרתי", היא מכריזה, נושמת אל תוך השפופרת, ואני שומע שהיא מתיישבת היכן שהוא בבית שלה שאיני מכיר במין נפילה שכזו, ומרגיש דיפת שבכלל חשבתי שאולי היה שם משהו נוסף אתה, "עכשיו אני יכולה לשוחח בשקט, אוף, איך הייתי צריכה את הקפה הזה!"

אני שומע אותה לוגמת בהנאה, לגימה ענקית, תמך כיצד פיה נראה, שואל את עצמי אם אתפנה גם אני, עכשיו, להכין לי קפה והאם לבקש ממנה שתמתין לרגע, רק לרגע. אני אפילו יכול לעבור לטלפון האלחוטי כשאני מכין את הקפה.

אך לא. משהו בי – מה איני יודע – מונע זאת ממני. אני שומע אותה לוגמת שוב מהקפה, ושואל את עצמי אם היא אישה גדולה או רק לגימותיה גדולות. לא, שרה לא הייתה עושה לי זאת, לא הייתה מנסה לשדך לי אישה גדולה, ודאי שלא. את הכעס שהיה לה כלפיי כשנפרדנו כבר שכחה מזמן,

איור: ליאורה גרוסקין

